

saar vilde de virkelig negte Forhandling, gaa hjem, reise Befolkningen og bruge alle de Midler, som de ved saar mange Veiligheder tale om. Saa var det virkelig en Protest. Men naar hele Protesten bestaar i at sidde her og skifforhandle, i at lade, som om man forhandler Finantsloven, i at putte alle mulige Ting ind i den, for saar tilsidst at stemme mod den, i at falde over sine Meningsfæller og støtte Høire ved at gaa mod den samlede Opposition gennem Afstemninger, om hvilke de sige, at de ikke ere bange for, hvad de føre med sig, fordi de ere sikke paa at være et lille bitte Mindretal, der Intet kan føre igennem, saar er det en Slags Protestpolitik, der ikke er en Bønne værd. Hvis det skal være Noget, der skal vise Mod og Tapperhed mod Regjeringen, saar er det en Slags Mod og Tapperhed, som Regjeringen takker de ærede Herrer meget for, thi for den er der ikke nogen bedre Hjælp end Marobører i den Opposition, hvis Pligt det er at kæmpe samlet og sluttet mod Regjeringen. Jeg haaber, det ærede Medlem har forstaaet mig.

Til Slutning skal jeg kun tillade mig at sige, at det er mig ganske klart, at det er lykkes det ærede Medlem at vise een Ting, som jeg anser det for heldigt er kommen frem, nemlig Forskjellen mellem det, vi, Flertallet, ville, og det, som Mindretallet vil. Forskjellen er nemlig den, at det ærede Medlem igjen vil have Politiken fra 1886 fulgt paa dette Omraade, det vil sige den Politik, som blev fulgt det første Aar efter Provisoriet, men som Flertallet af praktiske Grunde var enig om ikke skulde fortsættes, fordi den styrkede Regjeringen og svækkede Oppositionen. Den vil det ærede Medlem tilbage til paa dette Punkt. Han henviste ogsaa selv til, at vi skulde tilbage til Politiken fra 1886, hvorfor skulde vi forlade den? Dertil vil jeg nu sige: Den Politik vil Flertallet her ikke tilbage til. Det fastholder Fremgangsmaaden fra 1887, som det ærede Medlem og alle hans Venner ogsaa vare med til, og som blev ført konsekvent igennem, nemlig Forhandlingspolitikken, men uden Eftergivenesshed overfor Provisoriepolitikken.

Leih: Det er en noget streng Forbring, det ærede Medlem fra Leire stiller,

at Enhver, som ikke er enig med ham i Alt, hvad han siger her i Thinget, baade i Dag og ved tidligere Veiligheder skal staa op og protestere, thi ellers siger han: Det ærede Medlem modsagde ikke Ordførereis Ytringer, sølgelig billigere han dem fuldkomment og er ikke nu berettiget til at tage et andet Standpunkt eller sige, at han har haft noget andet Standpunkt. Jeg siger, det er en Fordring, som det er aldeles ugjortigt at opfylde. Det ærede Medlem siger saar Meget her i Salen, at skulde man tage sig over at forrigere hvert Ord af det ærede Medlem, som man ikke var enig i, saar veed jeg ikke, om vi bleve særdive dermed til 1ste April. Det ærede Medlem bebreidede mig, at jeg skulde paa en illoyal Maade have benyttet hans Ytringer, fordi han havde forklaret dem i et senere Møde paa en anden Maade. For mig staaer det saaledes, at jeg er vant til at høre det ærede Medlem sige Noget den ene Dag og saar give det en Forklaring en anden Dag, som efter min Mening det ikke stemmer med, hvad han sagde den første Dag. Det er maaske en Mangel hos mig, at jeg ikke kan opfatte bedre, men det kan jeg nu engang ikke, og det kan maaske være, det er gaadet Andre saaledes. Jeg henholder mig ligefrem til de Ord, det ærede Medlem har sagt. Han udtalte ved den Veilighed, jeg citerede, at vi havde bragt det Offer at offere det personlige Spørgsmaal, at det var et bethdeligt Offer, vi havde bragt, at dette Spørgsmaal var dødt, kort sagt, man offrede det at bekæmpe Ministeriet som saadant og sætte sig selv i Stedet, at se at fortrænge det fra dets Plads eller i det Mindste at opnaa, at der blev sat Mænd ind i Stedet af den øverste Statsmagt, som tilhører Oppositionens Retning. Den Stilling at være en stor og flertallig Opposition paa en saadan Maade, at man vil fortrænge det Ministerium, som man er i Opposition imod, det ønsker man paa ingen Maade, man vil bare have Lov til at kritisere og sige Ministeriet Ubegageligheder nu og da, at bruge en Kritik over dets Handlinger, som mange Gange kan være stærk nok, og mange Gange kan være knapt berettiget stærk nok. Man vil i det Hele blot have Lov til at kritisere, men ikke som den, der føler Ansvaret og den Pligt, der er ved at være Opposition, at naar den høieste Statsmagt betros Opposi-